terwituſi aknaſt wõiwad ſiſſe hüüda. Selle päraſt ka ſuwiſel ajal wähem riidu abielu ja ühes koos elawa rahwa keskel. Talwel pole rahule manitſejat wärwi meie ärritatud nerwiſid ſurumas, inimene on kohe hoopis kukeſarnaſem. Oli kord aeg, kus ka Mõldri Mihklil ning Sepa Reinul waja oli roheliſi puid ja roheliſt murumaad ſuurema hoolega ſilma wõtta. Seſt punane tahtis liiga teha, roheline pidi waigiſtama. Punane armaſtab mõistuſeta, lõkendawalt ja lottwalt kui tuli, roheline loodab, et takiſtuſed kaowad ning ootab paremaid aegu.

Ja kui weel ſiniſe juure wõtame, ſiis wõime wärwideſt wõru teha ja wõru otſad ulatawad jälle kokku. Punane ärritas esmalt, ſiis waigiſtas roheline üleliigſet ärrituſt ja püüdis rahu majaſſe ſaata, ſinine annab rahule kindluſt; ſinine kinnitab meelt. Nii on ſinine ſee wärw, mis punaſe ja roheliſe wärwi kõdina ära waigiſtab ja lõpetuſe kõige ärrituſele teeb. Ta on uſu wärw. — Kui ma esmalt utleſin, et punane wärw meie wanade päralt on, ſiis mõtleſin ma oma nooruſe peale. Jah ſel ajal oli ta küll minu armſam ja Mihkli armſam niiſamati. Ning nüüd täidan Mihkli tahtmiſt ja kõnelen kord temaſt ja Wiiuſt.

Mihkel ja Wiiu ſeiſawad ſelle peatüki otſas üksteiſe kõrwas nagu oleksiwad nad mees ja naene või pruut ja peig. Mina küſin, mis õiguſega? No aga Mihkel ſoowib ſedawiiſi, jäägu nad ſiis peale, aga ühe tähenduſe pean ma ometi tegema ja ſee on ſee, et Mihklil ja Wiiul jugugi õiguſt pole nii koos ſeista. Kui mina Mihkli ema oleksin, ſiis kutſuksin ma ta kohe ſiit paigaſt ära, ning ma tean kindlaſte, et Wiiu iſa ſedaſama teeks. Ma ſean ſeda ſelleſt, ſeſt et ſee kord juba nii ſündis. Nad oliwad mõlemad kiriku teel kokku juhtunud, ſeal lahutati neid. Edespidi käis Wiiu ees ja Mihkel lõmpis taga järel. Ja nüüd olge lapſed waguſi ja wanad pange tähele, ſeſt nüüd alles algab jutt. Nüüd ſaate alles kuulda, kuda kõik oli ja tuli ja ſündis, mis ſuur õnnetus ſeal juhtus ja kuda kõik ſilmad nutu piſaraid täis oliwad:

9. Wanemad.

Sepp kutſuti praegu ära hoost rantama ühe mehele, kellel wäga rutt näis taga olewat. Ega temaſt wist nii pea jälle jutumeeſt ei ſaa. Pean katſuma, kuda temata korda ſaan. Ta on weel paar tähenduſt maha jätnud, mis wistiſte minu ja Wiiu eluloo tarwis oliwad määratud, ma panen nad ſiia ülesſe. Wõõra wara on wõõra wara, teda peab kaduma minemiſe eeſt enam hoidma, kui oma wara. Eſimene tähendus käib nõnda:

„Kas oled lumeſaju ajal akna all istunud ja waadanud, kuda pilwiſt langejad lumekibemed boonete wabel keerlewad? Juſt kuhu tuule boog juhtub puhuma, ſinna on nende käik; kord ülesſe, kord alla, kord lõuna, kord põhja, kord homiku kord õhtu poole; pole neil tuge ega wäge paigal ſeista ja oma tahtmiſt ning ette ſeatud raja mööda ſihile jõuda. Jah, wõtke kõik tuuled ära, külap ſiis lumekibemekeſed maha oskawad ſadada. Nõnda on inimeſed, nõnda rahwas ja rahwad.“

Mill kombel kallis Sepa Rein ſeda tähenduſt oma jutuſtamiſes tahtis tarwitada, ſeda ei ſaa bõlpſaſte teine kolmas ära määrata, ſeſt meie Sepa Reinu mõtted käiwad mõnikord wäga imelikult ringi ja tulewad wiimaks ſelle asja kohta wälja, mis keegi poleks ette wõinud ära arwata.

Teine tähendus annab natuke aimata, kuhu tarbeks ta neid tahtnud tarwitada. Ta kõlab nii: „Paks tamme rahn pendib wihma käes, ſaadik ſiis mitte iſa armaſtaw süda lapſe walupiſarate all.“ Lugu oli lübidelt nii meie wanematega ja nende kohta ſepa tähenduſed wiſt käiwad:

Kaks talu ſeiſawad külas wastakute. Teine neiſt on mäekingu weerel, teine all madalikus. Suur küla tänaw käib mõlemi wabelt läbi. Alt taluſt wahtiſiwad ſagedaſte neli wäikeſt silma õuewärawa wabelt üle tänawa ülewolt talu õue ning ſeal oliwad kaks silma wasta wahtimas. All talus oli kaks poiſi, ülewal tillukene nugiſpea tüdruk, terane ja wirk nagu wärten.

Poiſid oliwad mõlemad tüdrukuſt wanemad ja ſaadeti mõnda korda ka asja ajama, nagu talu kobas jalajooksjaid ikka maja on.

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1885, lk 25